

VITA MARINA

MAANDBLAD GEWIJD AAN ZEE-AQUARISTIEK EN ZEE-BIOLOGIE

8e jaargang, no. 2

Redactie: BOB ENTROP

Februari 1958

HET CARIBISCH MARIEN - BIOLOGISCH INSTITUUT OP CURACAO

Het belangrijkste onderzoek dat in het instituut wordt gedaan is evenwel de poging de oorspronkelijk in het zoete water levende vis Tilapia in de binnenbaaien van de Nederlandse Antillen te kweken. Deze vis, die tropisch is en bijvoorbeeld in Indonesië veel gegeten wordt, zou niet in de te zoute antilliaanse wateren kunnen leven. Dr Zaneveld heeft echter kans gezien, in zijn instituut proefondervindelijk te bewijzen, dat deze vissoort ook in de zoute antilliaanse wateren kan leven en dat het zeer hoge zoutgehalte van het water de voortplanting niet ongunstig beïnvloedt. Hij hoopt te zijner tijd een hoeveelheid in Curacao geboren vissen te kunnen uitzetten en zodoende de visstand te verbeteren.

Maar niet alleen vis heeft zijn aandacht. Op het ogenblik wordt een aantal verschillende houtsoorten beproefd op hun weerstand tegen paalworm. Deze proef wordt uitgevoerd in samenwerking met het Koninklijk Instituut voor de Tropen te Amsterdam.

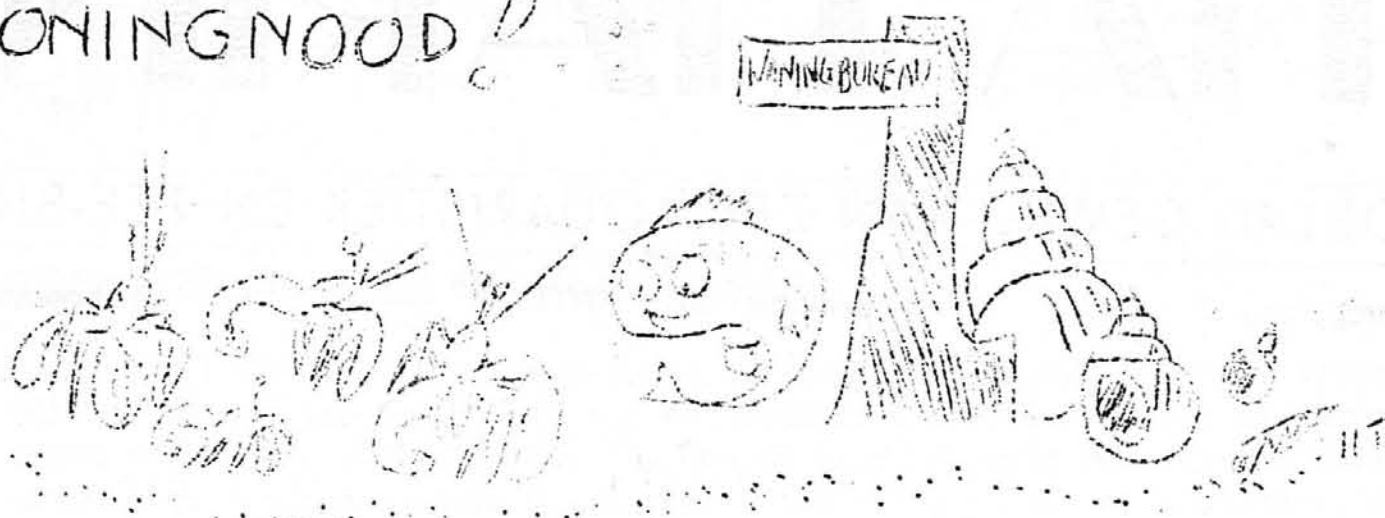
Waren tot nu toe uitsluitend nederlandse wetenschapsmensen werkzaam in het marien-biologische instituut op Curacao, in de toekomst zal dat veranderen en zal het mogelijk zijn dat ook geleerden uit Latijnsamerikaanse landen zich op Curacao verder bekwamen of onderzoeken verrichten. Het Nederlandse Instituut voor Internationale Culturele Samenwerking heeft de mogelijkheid hiertoe geschapen en er zijn reeds verscheidene aanvragen uit nabuurlanden ontvangen.

De Columbiaan Roberto Ramirez uit Medellin was de eerste die een kamer betrok in het vriendelijke voor de gasten ingerichte gebouw, dat bij het instituut behoort en maakte een aanvang met de studie van het plankton dat rond Curacao voorkomt; in het bijzonder welke vislarven en viseieren hierin voorkomen.

Met de komst van deze Columbiaan is een ideaal werkelijkheid geworden, namelijk van de Antillen uit wetenschap uit te dragen. Indien de verschillende daartoe bevoegde instanties in ruime mate hun medewerking blijven geven, zal het Caribische Marien-Biologische Instituut ongetwijfeld de kern worden van een toekomstig centrum voor de uitwisseling van wetenschap en cultuur tussen het oude Europa en het jonge Latijns-Amerika.

*

WONINGNOOD!

Enige tijd geleden kwamen er drie halfwas heremietkreeften in onze bak. Fraaie wit met oranje-rode knapen, allen in het bezit van een solide woonwulk. Ze voelden zich weldra geheel thuis (18° C) en vervelden als bij afspraak gedrieën binnen één week. Na het vervellen waren ze allen een stuk gegroeid en nu was het uit met de rust. Een vierde wulkenschelp, speciaal voor dit doel neergelaten werd weldra door de meest ontevreden huisbewoner intens geïnspecteerd en weldra ontstond een vermakelijk huisje-wisselen. Elke dag sjouwde iedereen weer met een ander huis rond, want nauwelijks had een van de dieren een nieuwe woning betrokken of de volgende heremiet pikte het vrijgekomen schelp-huis in. De toestand zou nog lang hebben voortgeduurd als er niet iets was gebeurd.

Op zekere dag, toen een der rode ridders een hartig mosselbrok tussen de haakpootjes wentelde, zagen we iets vreemds! Uit de schelpopening, vlak langs de flank van onze heremiet, verscheen ineens het groenig glanzende lijf van een breinaald dikke borstelworm.

De worm stevende regelrecht op de mosselbrok af en begon zich tegoed te doen. Dan trok hij zich schielijk terug, vóór we van onze verbazing waren gekomen. We namen ons voor deze merkwaardige combinatie in 't oog te houden, maar natuurlijk liep 't weer anders.

Twee dagen later vonden we 't ontzielde kreeftenlijf, buiten de schelp. Overal lagen de poten verspreid, terwijl een robuuste collega filosofisch temidden van deze wrakstukken zat te pinkelen met z'n voelsprietten. Het was duidelijk: hier was een moord gepleegd. Wat waren de motieven, hoe was de toedracht geweest?

Een gebeurtenis die een tijdje later plaats vond heeft mogelijk wat licht op het mysterie geworpen. Toen we op een avond thuis kwamen en een snelle blik in het aquarium wierpen, ontwaarden we een beangstigend schouwspel. Vlak bij de voorruit, diep in z'n huis gedoken zat één van de heremieten, de scharen geopend. Tegenover hem stond hoog op de poten de ander, met opgeheven scharen, naakt! Het kleine, weke, gekrulde achterlijf diep onder zich gehouden. Even zagen we het tafereeltje aan. Als een zwaardvechter te voet deed het misdeelde dier een uitval naar zijn makker, die hem van onder de rand van z'n woonwulk moeiteloos afweerde.

We hebben de tragische aanvaller gered, het was 'n heel werk om hem weg te krijgen; het dier was helemaal verstijfd (schrik, opwindning, "angst"?)

Dat was dat, maar waar was het huis? Na enig zoeken vonden we de lege schelp beklemd tussen een paar grote stenen. Het ding zat muurvast. Dankbaar kroop de vechtjas weer in z'n huis toen het hem aangeboden werd.

Zou het dier uit nood het huis verlaten hebben en bij gebrek aan een lege schelp zijn collega hebben aangevallen? Vanzelfsprekend dachten we aan de mysterieuze moord van enkele dagen terug en het was al heel eenvoudig om de worm de schuld te geven. Die zou de kreeft er uit hebben gekieteld of zoiets. Maar ja, dit zijn van die menselijke gedachten, die zo logisch lijken, maar meestal fout zijn.

Amir

Utrecht.

-o-o-o-

Naschrift van de redactie:

De Heremietkreeft staat in de laatste Vita-nummers nogal in het middelpunt van de belangstelling. Dit hebben wij met opzet gedaan, want wie weet herinnert U zich ook nog een leuk voorval van deze aardige zeeaquarium bewoner.

Zo ja, meldt U ons dat dan. Op die manier krijgen we steeds meer gegevens over het gedrag van een bepaald aquariumdier. En dat kan de liefhebberij slechts ten goede komen. Ontvangen we veel kleine waarnemingen? Graag!

Red.

*
*
*

PRACHTIGE GROENE PLUIMEN !!!!

door BOB ENTROP

Wanneer we op de contactavonden van de Haagse Werkgroep het woord "wieren" of beter gezegd de zin "Wiergroei in een zee-aquarium" te berde brengen, heeft de uitwerking bij de aanwezigen iets van een vat benzine, waarbij een onnozeling een brandende pijp heeft gehouden. Een explosieve reactie dus, waarbij een heleboel "opgekropte energie" vrijkomt. Iedereen is dan niet alleen direct vol aandacht voor hetgeen er verteld zal worden, maar men staat dan ook meteen met zijn of haar problemen en vragen op het tapijt.

Het is dus een onderwerp dat er altijd lekker ingaat en waarover we nooit uitgeredeneerd zullen raken. Eendeels om de eenvoudige redenen, dat eigenlijk niemand nu eens precies de spijker op de kop kan slaan, omdat er nog maar bitter weinig bekend is en er ook nog heel weinig experimenten met wieren i.v.m. het zee-aquarium uitgevoerd zijn.

Waar het dus op neer komt is dat die of die met een verhaal komt dat hij plotseling zo'n "gekke" aanslag op de rotsen krijgt. Een ander kettert over het feit dat zijn rotsen helemaal bruin gaan bealgen, waarop nummer drie al brandend jaloers is, omdat er bij hem in de bak helemaal niets geen alg te bespeuren is.

Maar nu de prachtige groene pluimen.

Bij mij in de huiskamerbak zijn de laatste maanden rotsen, schelpen en ook de koker van een mooie waaiervorm met gracieus wuivende groene algpluimen versierd. De groei ervan valt de leden die iedere maand op de contact-avond komen natuurlijk meer op dan mij, die de bak dagelijks bekijk. Iedereen wil graag de oorzaak weten en vuurt zijn vragen af.

Natuurlijk vroeg men mij of ik de lichtintensiteit opgevoerd had. Dit is een voor de hand liggende vraag, omdat we meestal het ontbreken van wiergroei in een zee-aquarium zien als gevolg van een te onvoldoende belichting. Mijn verlichting is dezelfde gebleven en is een T.L. verlichting van 40 Watt, die onbelemmerd door dekruiten op het water schijnt. De alg zit van bodem tot bovenrand in de bak. Bakhoopte 50 cm.

Het is nu een maand of 6 geleden begonnen met een groenig pluimpje - zweempje is een beter woord - op de rotsen. In de omgeving van dit eerste begin heeft het zich verspreid, eerst langzaam, maar plotseling flink doorzettend en tot pluimen uitgroeidend van een 10 cm lengte. Vooral op de plaatsen waar stroming stond ontwikkelde het zich krachtig. Dus bij de sterke uitstromer en ook op de plaats waar het water dat vanaf de filter komt, in het aquarium valt en een stroom doet ontstaan. De losgestapelde rotsen lijken uit één stuk te bestaan, doordat de groene bealging alle overgangen tussen de losse stenen camoufleert. De beweging van de wuivende pluimen in de stroom verhoogt het artistieke en mysterieuze effect van deze miniatuur zeebodem.

Hoewel ik U nu helemaal niet kan vertellen hoe U ook zo'n - in biologisch opzicht - gewenste wiergroei kunt bereiken, wil ik U toch nog één opmerkelijke factor niet onthouden. Deze is dat de wiergroei ontstaan is nadat er enkele nieuwe dieren uit Bretagne bij zijn gekomen in de vorm van enkele zeeappels, een paar wasrozen en ook twee LIPVISSSEN. Nu gaat U misschien met mij verband leggen tussen de wiergroei en deze dieren, waarbij ik vooral de kant van de lipvissen uit wil.

Op het gevaar af de schijn te willen wekken om hier schokkende uitspraken te doen is het volgende op zijn minst opmerkelijk. Voor deze groene alg had mijn bak toch al een mooie bealging in de vorm van bruinalgen die de rotsen en de ruiten bedekten en bovendien een diep roodpaarse bealging, die de rotsen op bepaalde plaatsen bekleedde. Beide algen zijn nu nog aanwezig, alhoewel ik de indruk krijg dat op meerdere plaatsen de groene pluimen de zaak gaan overheersen. Wanneer nu na inbreng van nieuwe dieren en wat nieuw water en weet ik wat eigenlijk nog meer, zich plotseling groene algen gaan vormen, kunnen de oorzaken legio gaan worden.

Heb ik kleine exemplaren van deze alg als plantje ongemerkt ingebracht? Bracht ik soms sporen in de bak? Willen deze algen ook zonder bijkomende factoren bij de aanwezigheid lichthoeveelheid groeien? Waaruit bestaat hun voedsel en is het nu in het aquarium aanwezig? Produceren de ingebrachte dieren en misschien voornamelijk de vissen verbrandingsproducten, die deze wieren tot voedsel kunnen dienen?

Nu moet ik er wel op wijzen dat hetgeen hier geschreven wordt op geen enkele wijze op een wetenschappelijk gefundeerd onderzoek steunt, maar dat hier geheel intuïtief geredeneerd wordt.

Reeds vaker deed ik wasrozen in dit aquarium bij een zelfde belichting zonder wiergroei te constateren. Ook zeeappels bevolkten meerdere keren deze bak. Alleen grote vissen - de Crenilabrusen melops meten ongeveer 13 cm - waren er niet eerder in aanwezig. Deze vissen produceren, omdat zij enorm goede eters zijn, begrijpelijkerwijs ook veel verbrandingsproducten. In een aquarium met een gezond biologisch evenwicht is het toch zo dat de wieren, die geen wortels hebben, maar hun voedsel in opgeloste vorm uit het zeewater betrekken, dit voedsel betrekken uit organische afvalstoffen, die ontstaan door de uitwerpselen van de dieren of doordat een dier doodgaat en aan ontledende bacteriën ten slachtoffer vallen. Deze bacteriën zetten nitriet om in nitraat, dat door de planten als voedsel graag geaccepteerd wordt.

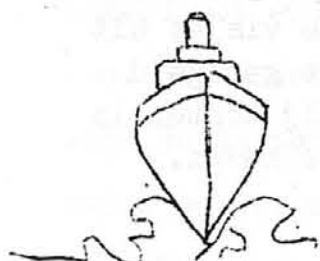
Wanneer er eens iets in mijn bak doodging - en in welk aquarium gebeurt dat niet - dan verwijderde ik dat zelden of nooit (wel in tegenspraak met de aanwijzingen die ik aan beginners in mijn boek gaf!) maar liet het eenvoudig "tot op de graat" verteren. Er schoot meestal niets van over. Eerst hadden steurkrabben er het eetbare afgehaald, maar de rest knapten de rottingsbacteriën wel op. Anemonen vielen aan hen geheel ten slachtoffer. Toch kreeg ik geen overmaat aan nitriet of nitraat, want de overvloedige bealging verwerkte deze stoffen en hielpen er aan mee om de bak in balans en gezond te houden.

Nu de grote vissen hun verbrandingsproducten ook in het aquariumwater lozen komen er andere (?) of meer (?) afvalstoffen in het water terecht die mogelijk (?) wel eens juist (?) geschikt (?) konden zijn voor deze algensoort. Opmerkelijk na al deze vraagtekens is voor mij in ieder geval dat ik een prachtige groene bealging heb, die niet ontstaan is doordat ik, ik weet niet hoeveel T.L.verlichting boven de bak heb gebracht. De hoeveelheid licht voor de groei bleek voldoende te zijn, terwijl ook het noodzakelijke en juiste voedsel blijkbaar aanwezig is.

Maar hoe het nu precies komt? Zet U daar maar menig vraagteken achter. Dit zal zeker niet zo eenvoudig uit te dokteren zijn en een uitgebreid onderzoek vergen. Ik hoop U binnenkort nog eens te vertellen hoe het er mee staat, en hopenlijk ook de naam te noemen van dit wier. Misschien kan ik U dan ook nog wat over de bouw van het wier vertellen.

-*-

J.H.Logemann

VAN HAVEN TOT HAVEN

Waren we een vorige keer niet verder gekomen dan La Goulette, deze maal zullen we het kanaal door het Lac de Tunis opvaren en afmeren in Tunis zelf.

Na de vangst in La Goulette was ik natuurlijk zeer benieuwd of ik hier verder het land in ook het visje aan zou treffen, dat tot nog toe niet geïdentificeerd werd, maar dat door mij voor de *Aphanius fasciatus* of de *A. iberus* of misschien ook een naaste bloedverwant van deze beide gehouden wordt.

Inderdaad kon ik, nadat de lossingswerkzaamheden beeindigd waren, voor ons vertrek uit Tunis nog even een half uurtje vrij maken om langs de haven te snuffelen. En ziedaar, tussen de overblijfselen van wat eens een houten aanlegsteiger was geweest, zag ik ze zitten.

Ook hier trof ik ze weer in heel ondiep water aan vlak langs de kant en tussen de algen, bossen darmwier en zeesla in, waarmee de stenen hier weelderig begroeid waren. Het water had nu in Juli een temperatuur van 26° C en een S.G. van 1,030. De visjes zelf waren echter niet groter dan die, welke ik in Februari in La Goulette ving, dus ongeveer 1 tot 2 cm. Het gelukte mij om in de gauwigheid nog 24 exemplaren te vangen.

Had ik de vorige keer slechts de beschikking gehad over een vrij nauwe accubak, nu stond er op mijn bureau een bak van 20 x 70 x 35 cm., waarvan 10 cm. der hoogte als klotsrand gerekend moet worden voor bij slingerend schip. Het geheel is dus niet groot, maar gezien de omstandigheden, kan de liefhebberij in mijn hut niet uitgebreider worden opgezet. In deze bak dus werden de visjes overgebracht, alsmede de nodige pissebedden, wat zeepokken, een stukje kalk, waarop drie waaiervormen zaten en een steen met darmwier plus nog enige vellen zeesla. 's Avonds waren drie van de kleinste visjes, magere armzalige diertjes, dood, maar de overige eenentwintig waren tierig en in goede conditie.

Natuurlijk volgden prompt de eerste tegenslagen. Het begon er mee, dat mijn luchtpompje haperde en daardoor de doorluchting bij herhaling gestopt moest worden. Toch werd dit door de bewoners van mijn bak op enige pissebedden na overleefd.

De ramp begon pas goed, nadat ik vijf dagen later in Patras (Griekenland) de inhoud van mijn bak uitbreidde met 2 krabbetjes, 3 heremietkreeftjes, 4 Blennius, 1 grondeltje, 3 slakken en een mij niet van naam bekende vis. Deze laatste was donker paarsblauw gekleurd en had ik reeds in verschillende havens in de Griekse archipel en de Levant aangetroffen voor de kademuren. Alles ging goed en toen wij 's middags weer naar zee gingen, hadden alle dieren hun eigen plaatsje gevonden. 's Avonds begon het echter. Mijn pompje ging storen op de radio en moest dus afgezet worden. Dat was om 20.30 uur en te middernacht toen ik op wacht ging, vond ik de beide krabbetjes, 3 Blennius en de paarsblauwe vis dood, terwijl de laatste Blennius het niet erg best meer maakte. Daar de telegrafist 's nachts zijn station gesloten heeft, kon ik nu het pompje weer bijzetten, met het gevolg, dat die ene Blennius na een uur weer boven Jan was. De volgende dagen kenmerkten zich door herhaaldelyk storen of weigeren van mijn pompje en daarop volgde sterfte in mijn aquarium. Achtereenvolgens stierven alle dieren, behalve de kleine visjes uit Tunis en sommige pissebedden. Waren we nu maar op zee geweest, dan had ik met geregeld water verversen misschien nog het een en ander kunnen redden. Helaas lagen wij echter in de haven van Alexandrie, vlak bij de sluis, die water uit de Nijl loost in de haven. Het water was zeer vies en stonk naar zwavel op een verschrikkelijke manier. Bovendien had het een S.G. van 1,017.

Tot overmaat van ramp begon het water in het aquarium ook te bederven en had ik nog maar weinig hoop iets te zullen redden. Wie schetst echter mijn verbazing, toen ik na direct in open zee de troebele soep in de bak ververst te hebben, nog alle eenentwintig visjes met de vinnetjes wijd uit zag rondzwemmen, genietend van het frisse, zuurstofrijke water ?

Het water werd nu gedurende achttien dagen niet meer ververst, waarna de visjes nog niet de minste tekenen van benauwdheid vertoonden. Slechts vier van de kleinste exemplaren vermagerden sterk en gingen dood. Alle overigen bleven in goede conditie en lieten zich het menu van artemia's en artemia-eitjes afgewisseld met geschraapt vlees goed smaken.

Daar alles nu goed ging, begon ik met het experiment om de visjes naar zoetwater over te wennen. Naar mijn mening moet dit visje namelijk uit het zoete water afkomstig zijn en op de een of andere manier in zee terecht gekomen zijn. Als er leden zijn, die mij hierover aan literatuur kunnen helpen, dan houd ik mij daarvoor zeer aanbevolen. Het overwinnen ging zeer geleidelijk aan en bij aankomst in Nederland had ik het oorspronkelijke S.G., dat reeds gezakt was tot het normale S.G. van de Middellandse zee, dat 1,028 bedraagt, teruggebracht tot 1,023. Hiermee hield mijn experiment op en de visjes vonden verder hun weg naar het kleine bakje in de huiskamer van onze voorzitter, waar de laatst overgeblevene van de vorige vangst hen een hartelijk welkom heette.

Hoewel wij van dit visje dus nog weinig weten, is uit het bovenstaande wel gebleken, dat het in elk geval een enorm aanpassingsvermogen heeft. Zeer zeker als wij dit vergelijken met andere dieren, die in zeewater leven. Mogelijk is dit mede een aanduiding, die er op wijst, dat dit visje zijn thuis niet altijd in zee gehad heeft, zoals mijn vermoeden is.

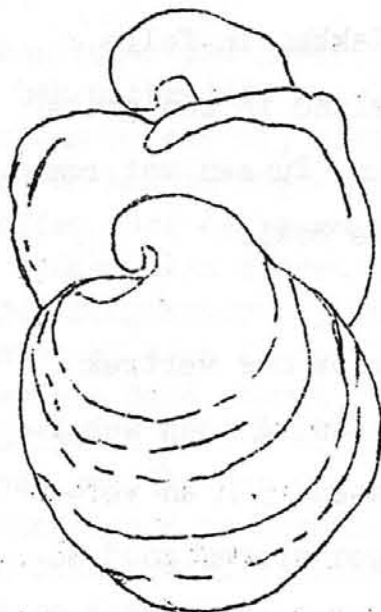
-o-O-o-

In de camping-baai vonden we nog enkele fraaie naaktslakken in felle kleuren en een grasgroene zeehaas van ca. 7 cm. Rustig rondscharrelend in een grote *Anemonia sulcata* troffen we een hooiwagenkrab (*Inachus scorpio*) aan. Tussen wat rommel lag een gave wrattige venus (*Venus verrucosa*). Metingen in deze baai: Water temp. 18.2/18.6° C, pH 6,6, S.G. 1.029.

Voor het in leven houden van onze vangsten hadden we voor ons vertrek 2 korven gefrabeerd van draadgaas. Deze korven welke voorzien waren van een scharnierend klepje werden 100 m uit de kust uitgezet op een diepte van ca. 5 m en verankerd met een paar flinke stenen. Op deze manier bleven de gevangen dieren goed leven. Het bleek echter dat we in de korven ook enige stenen moesten doen als substraat voor de anemonen. Een van de korven hebben we ook nog gebruikt als fuik. In de korf deden we als aas kapotgeslagen zee-egels. Na een nacht zaten er slechts een stuk of tien *Girelles* in zodat dit geen succes werd.

Teneinde onze soortenkennis wat te vergroten werd een bezoek gebracht aan de gezellige vismarkt in Toulon. We hebben hier werkelijk onze ogen uitgekeken. Op stenen toonbanken lag een rijk gesorteerde verzameling Middell.Zeedieren op een ondergrond van slawier. Enorme langoustes lagen naast glanzende haaien. Voor een paar honderd francs waren partijtjes kleine vrolijk gekleurde visjes te koop voor de Bouillabaisse. Grote hoeveelheden portugese oesters (*crassostrea angulata*), mosselen, berenkrabben in gelei, tapijtschelpen, zeeappels, bonito's, rascasses, ach, noem maar op, alles was er te vinden. We hebben hierop een flink stuk film en een groot aantal foto's vershoten, zodat we er nog lang van kunnen genieten.

Uiteindelijk kwam toch de sombere dag waarop we de terugreis moesten beginnen. De dieren werden over de verschillende bunnen verdeeld en op de imperiaal vastgesjord. Een plastic slang liep van het dak naar het interieur van de wagen, waar de gevulde persluchtcilinders stonden, voorzien van een reduceerventiel waarmee we de luchttoevoer nauwkeurig konden regelen. Gedurende de terugreis, welke door pech 33 uur duurde hadden we voldoende lucht om 30 uur lang 5 bunnen flink door te luchten. Derhalve was er vrijwel geen verlies met uitzondering van de bun met *Blennius*, waarvan tijdens de nacht de slang was losgegaan. In een bun was een aantal slangsterren en brokkelsterren door het schudden zwaar beschadigd. Van een grote hoeveelheid heremieten die we bij ons hadden waren er slechts 2 dood. Van de *Anemonia sulcata*'s die we in onze bakken onderbrachten zijn er ook nog enkele doodgegaan en merkwaardig genoeg vrijwel uitsluitend de groene variëteit. Bij wijze van experiment hadden we enige *Blenniussen* meegenomen in vochtig slawier. Ca 50% kwam op deze manier levend over.

Aangemoedigd door het succes van de eerste tocht, werd op 10 November j.l. een tweede excursie naar Antwerpen ondernomen. De deelnemers aan deze tocht waren het echtpaar Visker en de heren Burgmeyer, Entrop, de Mik en van der Most. De vooruitzichten waren aanvankelijk minder gunstig, het had de voorafgaande dagen zwaar geregend en met bezorgdheid vroegen we ons af of er wel iets van kon komen. Gelukkig viel alles heel erg mee.

Ook thans werd weer gebruik gemaakt van het VW-busje en het vertrek was weer om 7 uur 's morgens. Na de gebruikelijke koffie aan de grens werd allereerst het opgespoten terrein bij de Fordfabriek bereikt, waar we om half elf verzamelen begonnen. Er stond een koude wind doch verwarmd door het innerlijke vuur van het enthousiasme werd er tot 12 uur ijverig gewerkt. Er waren tekenen dat hier al veel materiaal was weggehaald. Daar-

tegenover kon men echter opmerken dat op het gedeelte dat het verst van de verkeersweg is gelegen nog mooie vondsten konden worden gedaan. De heer Burgmeyer verzamelde, behalve fossiele schelpen, ook een aantal beenderen en wat dies meer zij. Bij een van de andere deelnemers zagen wij een kleine, doch fraaie haaiantand. Toen ieder het terrein voldoende had "bekeken" werd de tocht voortgezet naar het vijfde havendok, waar we om half één de lunch gebruikten. Om één uur werd in de bouwput afgedaald.

Door de overvloedige regenval van het eerste deel van November bleek de put voor een groot deel blank te staan. Hier en daar stond het water meer dan een meter hoog. Een voordeel van de regen was dat de sporen van vroegere graafpartijen volkomen waren uitgewist en de oppervlakte weer een overvloed van "schoongewassen" schelpjes vertoonde. Voor de deelnemers die de tweede keer op dit terrein kwamen, was het meeste reeds vertrouwd. Zij concentreerden hun aandacht voornamelijk op zeef-operatiën. De heer Entrop maakte intussen 'n serie situatie-foto's.

Ons medelid de Mik uit Rotterdam stelde daarna energieke pogingen in het werk om een doublet Cyprina te bemachtigen. We waren al bang dat hij de hele sluisput zou gaan afgraven om zijn doel te bereiken, maar gelukkig hield hij er bijtijds mee op. De doubletten Cyprina waren die dag niet thuis, daarom nam hij genoegen met een doublet Clycymeris, wat overigens ook een verdienstelijke vondst was. De gehavende berg hebben we zo maar gelaten.

Ook de middag vloog weer voorbij en eer we het wisten was het weer 5 uur geworden. Tijd voor de terugtocht. Mevr. Visker werd even afgehaald op het bekende adres, waar ok ditmaal de moorkoppen te vinden waren en toen ging het in snelle vaart naar Nederland terug. Een korte pauze aan de grens bracht een kleine verrassing. Een van de achterbanden van de VW was leeggelopen. Met vereende krachten werd het reservewiel gemonteerd. Het was inmiddels de hoogste tijd geworden.

=====

Wanneer U ook de gelukkige bezitter van een mooie schelpenverzameling bent of wanneer U met de boeiende liefhebberij van het schelpenverzamelen zouwt willen beginnen, dan bent U van harte welkom in onze malacologische werkgroep, die

iedere 2e Maandag van de maand

bijeenkomt ten huize van Zeezwaluwstraat. Aanvang 8 uur. Er is dan altijd gelegenheid voor ruilen en determineren, terwijl ook regelmatig lezingen en demonstraties worden gehouden over een malacologisch onderwerp.

Ontdek de schoonheid van "schulpen ende hoorens" !